

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrtletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrtletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 10. marca 1926.

Št. 10.

Koroški deželni zbor.

(Konec.)

Razprava o posameznih poglavjih se malo zavlačuje vsled dolgotrajnih razmotrivanj. Prvo poglavje obsega deželno zastopstvo, za katero je namenjena svota 196.700 Š. Nekateri poslanci povdarjajo potrebo skrčenja števila poslancev, vendar ta predlog ni prodr. Inž. Schauer predlaga, da se dnevnice poslancev zvišajo na 12 Š, kar se sprejme.

Posl. Poljanec povdarja, da pričakujejo Slovenci glede šol izid tozadevne komisije in so raditega molčali v generalni debati. G. dež. glavarja pa naproša, da orožnikom objasni stališče in da naj ne delajo po nepotrebnem sitnosti našim ljudem kot se je zgodilo na Zili. Tam je imel shod in govoril o gospodarskih stvareh, kar pa je dalo orožnikom povod, da so zasliševali nekaj ljudi. V nadaljnjem pravi, da Slovenci spoštujejo avtoriteto deželne vlade, ne stori pa tega Landjugendbund, kot se je to pokazalo v Škocijanu, kjer se je točilo kljub prepovedi na nedeljo žganje. Ko se je na to spomnilo ljudi, pa so kričali: mi žvižgamo na vlado.

Drugo poglavje, deželno upravnishstvo, potrebuje 656.050 Š rednih in 31.000 Š izrednih dohodkov. Se sprejme.

Za varstvo je upostavljenih 15.000 Š. Soc. dem. Lora se pritožuje, da varnostni organi prestrogo postopajo z ljudmi, ki pobirajo suhljad, jagode ali gobe. Za časopisje pa, ki je trosilo vesti o upadu Orjune, pa se niso zmenili. Ta način škoduje pravnemu čutu koroškega ljudstva.

Gradnja potrebuje 2.059.980 Š rednega in 567.300 Š izrednega proračuna. Poročevalec pravi, da je postal avto železnicam nevaren tekmelec in bi se raditega moralo zahtevati od posestnikov davek, kot se godi v Nemčiji, ker se cesta s tem prometnim sredstvom naj-

bolj pokvari. Za pospeševanje tujskega prometa so potrebne dobre ceste in s tega stališča je hvalevredno, da je za to postavljena precejšnja svota.

Posl. Poljanec slika v živahnem govoru obupen položaj Zilanov, katerim pomočviri Zila najboljša polja in njive. Začeti se mora enkrat z regulacijo, ker je v nevarnosti že vas Loče pri Melvičah. Ljudje so primorani se izseljevati, gozdovi so posekani in konjereja skoro uničena. Povrh še pride gospodarsko-financijska katastrofa vasi Borlje, Goriče, Št. Štefan, katere je opeharil s svojo električno pruski žid Rain. Zavzema se za popravo ceste Kotmara vas—Bilčovs, Št. Ilj—Zoprače in povdarja potrebo regulacije Bele, ki prestopa bregove in ogroža obmejne vasi in škoduje travnikom in njivam. Žvabeško cesto bi naj prevzela dežela, ker revna občina nikakor ne more prispevati. Povdarja, da glasuje načelno proti proračunu, ali če bo dežela enkrat upoštevala pritožbe Slovencev, potem se tudi to lahko predrugači.

Izrazi se še več želj glede zboljšanja cest, na kar se poglavje z večino glasov sprejme.

Prosveta. Vsled izboljšanja plač učitelstvu se je postavilo 2000 Š več v proračun in ker zavzema šolstvo najvažnejšo vlogo, se od 66 milijard kron ne more ničesar črtati. Prišlo je naravno do ostrih spopadov med soc. demokrati in mešč. strankami, katerih šolska vzgoja je precej različna. Stvarno se samo priporoča boljša vzgoja obrtne mladine potom obrtnih šol, katerim se mora priti z novim zakonom na pomoč.

Poljedelstvo. Posl. Mario povdarja važnost kmetijstva, ki znaša na Koroškem še vedno 54% celega prebivalstva. Z ozirom na predvojno dobo pa je kmetijstvo za 27% več obremenjeno, osebni izdatki so za 35% višji in skupni izdatki 50% višji, iz česar sledi, da je kmetijstvo zašlo v bedo. Ako se upošteva

obremenitev z železniškimi tarifi in z visoko obrestno mero, se ni čuditi, da kmetijstvo toži o neznosnih bremenih.

Posl. Striessnig pravi, da je cena živine tako nizka, da ne da nobenega dobička. Pritožuje se nad visokimi pristojbinami advokatov, notarjev in geometrov, katerih kmet ne zamore.

Posl. Poljanec priporoča, da naj oblasti skrbijo za red v davkarijah. Dogaja se, da se zarubi kmet, ki je davek že plačal, ali pa se davek na priprosto pritožbo ali prošnjo opusti. Akoravno je slovenski kmet bolj delaven, trenzen in zmeren kakor nemški kmet in željen napredka, je vendar v slabšem položaju od svojega soseda. Slovenci ne morejo pošiljati svoje sinove v kmetijske šole, ker obstoji nevarnost, da postanejo renegati in ker se uganja v teh šolah politika. Direktor Pavlik n. pr. se je javno udeleževal nestranskih zborovanj kot vodja Heimatschutza in Jugendbunda in tudi deželni kulturni svet ne uživa popolnega zaupanja, ker se pod njegovo zastavo vršijo zborovanja Landbunda. Zahteva kmetijsko zbornico in iznačenje tarif za konje z onimi za govejo živino, kar bi bilo v prid konjereji na Zili.

Debata med soc. demokrati in meščanskimi strankami je mnogokrat jako ostra, ker zahtevajo prvi predvsem izvedbo svojega agrarnega programa, ki se opira na malega kmeta. Kar se tiče kmetijskih šol, so soc. demokrati na strani posl. Poljanca in zahtevajo, da šole ne smejo biti monopol ene stranke in vodje strank ne smejo biti tam učitelji. Učitelji se morajo zdržati politike.

Zahteva se izplačanje premij za dolgo službeče posle, katerih je na Koroškem 2700, in zavarovanje zoper nezgode ne sme samo obsegati delavce pri strojih, ampak tudi druge, ki so podvrženi nič manjšim nevarnostim. Šole

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Zadnji vitez Reberčan.

Zgodovinska povest.

(Nadaljevanje.)

Pod gradom je bil čez potok mal most, odkoder je peljala pot po pobočju Stare gore noter do grada Reberca. Proti zapadu so peljala grajska vrata, skozi katera si prišel na most, ki je bil položen čez prepad do ravnine, ki se razteza od tam proti Apačam. Tik pred vratni je široka skala, ki konča proti severu v globok prepad.

V tem gradu, ki ga ljudstvo tudi imenuje Obeg, je stanoval ob času naše povesti vitez Nikolaj. Že dalje časa je vdovec. Soproga Magdalena ga je osrečila s sinom Lambertom in hčerko Manico. A ko sta otroka bila stara dvanajst in deset let, je zatisnila oči, zanesli so jo h kapelici v Apačah k večnemu počitku.

Vitez Nikolaj, že prej bolj divje narave, je bil kot vdovec še bolj prepuščen svojim strastem. Nagle jeze, brez posebnega srčnega čuta, je gledal le na to, da bi obogatel in mu za to nobeno sredstvo ni bilo preslabo.

Otroka sta bila popolnoma materine narave, mirna, tiha, blagega čustvovanja. Lambertu ni ugajalo doma, zato je šel v Dobrolo vas v samostan, ostala je doma le Manica, ki si je tudi želela priti v boljše kroge. A vse upe si je morala pokopati, kajti ob jeklenem odporu očeta ni bilo misliti na to.

Krasna je bila Manica, podoba planinske cvetke, ki se razvija v rajski višavi tako lepo in nežno. Bila je vitke postave kakor jelka, črnih las, cvetočih lic ter rujavih oči, ki so te gledale ljubko kakor srna v planini z neko tiho melanholijo. Kedar se je nasmejala, je bilo kakor bi zapeli zvončki in vrsta snežnobelih zob se je kaj lično podala k rudečocvetočim ustnicam.

Edina tovarišica je bila dosti starejša Juta, ki je vodila gospodinstvo. Zgubila je v nežni mladosti starše in stric Nikolaj jo je vzel po smrti svoje soproge k sebi v svoj grad. Bila je majhne postave, rudečih las, dvoje sivih oči je gledalo izpod obrvi polno zavisti in trdosrčnosti. Imela je lastnosti Nikolajevega brata Kihjana, ki je bil silovit človek in je storil tudi v dvoboju z nekim vitezom konec.

Poslov ni bilo dosti. Bili so v gradu stari čuvaj Mihael, dve dekli, Špela in Lona ter hlapec, občeznani Črni Hanej.

Kdo ga ni poznal — Črnega Haneja? Doma je bil iz Jeriš, pri Kovaču je zagledal luč sveta. Ker je bilo dosti otrok, je občutil tudi on

kmalu resnost življenja. Bil je najprej pastir na kvanški ravnini, pozneje je postal oglar. Ker je bil vedno zamazan v tem poklicu, so mu pravili Črni Hanej in to ime mu je tudi ostalo. Ko je bil že 40 let star, je stopil v službo v grad Bilštanj. Navajen iz mladih let na trpljenje, je bil potrpežljiv, pri tem zvesto udan in zanesljiv.

V gradu je že deset let. Četudi je postopal ž njim vitez Nikolaj v časih krute, je pretrpel vse, vsaj gospodična Manica ga je vedela vselej potolažiti. Tako je postalo med njima neko posebno zaupno razmerje. Hanej jo je smatral kakor svojo hčerko, za njo bi storil vse, šel bi tudi za njo v smrt. Manica pa mu je tudi vse zaupala, saj ni imela nikogar v gradu, katerega mu je mogla kaj povedati.

Ravnokar je prijezdil Hanej skozi vrata. Drugače vedno dobre volje, je bil danes zamišljen, gledal je okoli, kakor bi koga iskal. V tem trenutku pride po stopnicah Manica. Kakor hitro jo zagleda, ji pomigne, naj stopi ž njim v kot, kjer ju nikdo ne vidi in poslušaj.

„Gospodična Manica,“ pravi ves zasoplen in razburjen, „nekaj imam vam povedati.“

„Kaj takega,“ prebledi Manica, nič dobrega sluteč.

Hanej se oddahne in pripoveduje: „Bil sem v gradu Reberca, kamor me je poslal vaš oče. Ko sem opravil svoj posel, mi je naročil oče

morajo biti dostopne v interesu povzdige produkcije tudi kmečkim delavcem.

Kmetijska zbornica se naj čimpreje ustanovi namesto deželnega kulturnega sveta, ki ne more več zadostiti vsem kmečkim potrebam, ker je enostranska institucija in ne obsega vsega ozemlja. V njej bodo zastopani potom volitve delodajalci in delojemalci ter bo imela posvetovalni glas za vse oblasti. Čujejo se pritožbe, da ne delujejo po občinah komisije za premiranje bikov in da na ta način propada živinoreja. Opozarja se vlada, da opozori na to komisije. Glede lažje prodaje posestev ali delov posestva so nekateri mnenja, da se naj odpravi „Grundverkehrsmission“, od katere je prodaja odvisna. Večina pa je mnenja, da varuje kmetijstvo proti razkosanju in da naj ostane v veljavi. Z Labudske doline prihajajo pritožbe glede slabih prometnih razmer, ki ovirajo transport in tlačijo cene izdelkom. Mlekarstvo se je dobro razvilo, a manjka odjemalcev, sirarstvo pa se ni obneslo vsled slabše kakovosti. Priporoča se združništvo, vendar se mora kmet na to še le pripraviti.

Proračunska točka se sprejme proti glasovom soc. demokratov.

Sanitarne in dobrodelne zadeve. Poročevalec dr. Lemisch pravi, da se potrebuje za razne bolnišnice, sirotišnice, postrežbo itd. 350.000 Š več kot v prejšnjih letih, skupno 3.796.183 Š. Ob tej priliki zahteva neki poslanec, da se mora obračati več pozornosti na preiskavo živeža, od koder se lahko razširja bolezen. Na deželi se v zdravstvenem oziru ničesar ne dela in manjka snažnosti na vseh krajih. Deželne bolnice pa so v izvrstnem stanju in na zdravstvenem polju se je tu ogromno storilo.

Socijalno skrbstvo obsega skrb za mladino v raznih zavodih, obskrbo in plače, zdravilišča, ter potrebuje 429.630 Š rednih in 523.000 izrednih dohodkov. Zdravniška preiskava v šolah, varuštvo in nadzorstvo nad mladino dobro vplivajo na vzgojo otrok, slišijo pa se glasovi, da se otroci na deželi prezgodaj uporabljajo za težka dela ali pa se puščajo brez varstva. Skrb za uboge in starčke spada tudi semkaj in to vprašanje bi se boljše rešilo potom glavarstev, ker so občine za zdatne podpore vendar le prešibke.

Avstrijska nemarnost.

Avstrija je bila znana po svoji „Gemütlichkeit“-lahkomiselnosti, ki polagoma preide v tisto, kar se imenuje „Schlamperei“. Ravno kar objavlja uprava avstrijskih železnic, ki zdaj zase gospodari, ker je le tako mogoče delati brez prevelike škode, na razne pritožbe svoje poročilo, ki je v marsičem zelo zanimi-

vo. Železnica je poprej izkazovala ogromen primanjkljaj celega bilijona kron. Zdaj izvemo, kako je to prišlo:

Leta 1909. je uprava izdala navodilo za oddajanje dobav, a to navodilo se nikakor ne strinja z načeli trgovskega obrata. Železnične direkcije (ena je bila v Beljaku) so imele pravico nakupovati blago, ki bi jo morala naročevati samo centrala, sploh so imeli pravico nakupa vsi predstojniki. Polastili so se dobavljanja ljudje, ki so imeli pravcat monopol, da nihče drug blizu ni mogel. Industrija in proizvajalci so se odpravili, kupovalo se je vse od prekupcev (seve židov). Nečuveno so bile prenapolnjene vse zaloge (seve ker je prekupec zaslužil in uradnik, ki je kupoval, je imel svojo provizijo). Blago pa ni odgovarjalo ne po ceni, ne po kakovosti. Cele gore materialij bo še treba pregledati in zmetati v stran, kar se sploh ne da porabiti. Ponekod je bilo nakopičenega rjavega premoga, ki tako hitro razpade, skoro za tri leta: v nekem kraju je bilo čez en vagon ničvrednega šmirgla, drugje na milijone listov plavega indigo papirja, po nekod je bilo električnih žarnic kar za 10 let naprej, drugod na vagone najdražjega jekla, a v obliki, ki se ne da rabiti. Ko je nova uprava vzela vse nakupovanje v svoje roke, so bili seve dosedanji dobavljivci zelo nezadovoljni. Upravi se je očitalo, da domače produkcije ne podpira! A sedanja uprava itak razno blago plačuje v Avstriji 15 do 25% dražji, kakor bi se dobilo iz inozemstva, domače jeklo je 40% dražji kakor blago iz inozemstva, in vendar se je iz inozemstva naročilo komaj 0,01% vsega, kar je železnica potrebovala. Za to leto se je potrebovalo sukna 225.000 m za obleke železničarjev. Uradniki so bili do zdaj z blagom zelo nezadovoljni. Železnica je zahtevala od domačih tovarn, naj jemljejo boljše volno, naj skrbneje delajo; blago se je doma naročilo in je stalo tu 2.300.000 Š, ko bi se bilo dobilo v inozemstvu za 1.300.000 Š in sicer boljše blago. (Naj si delavci te številke pogledajo in premislijo!)

Ko je nova uprava pregledovala premogovne pogodbe, je videla, da se je kupovalo veliko slabega premoga in za vse previsoke cene. Neka pogodba se je sklenila l. 1918. za 10 let in se je glasila na letnih 500.000 ton sekunda in tertia premoga. Taka pogodba je bila neznosna, toliko malovrednega premoga niti stara Avstrija ni mogla rabiti. (Kdor pa je take pogodbe sklepal, naj se ga pozove na odgovor!) Premoga je bilo kupljenega toliko, da bi 70% vseh blagovnih stroškov šlo kar za premog! Vse te pogodbe so se preklicale in razveljavile l. 1923. Zdaj se je mogel premog kupovati iz prve roke in vse po nižjih cenah. Ker se je zaloga boljše razdelila, se je mogla znižati za 165.000 ton (te obresti se zdaj pri-

hranijo) in l. 1926. se bo potrebovalo 400.000 ton premoga manj kakor l. 1923. Toliko premoga se prihrani, ker se rabijo aparati, v katerih premog bolje izgoreva, potem se je nekaj prog elektrificiralo, veliko pa pomaga tudi, da osobje štedi. Kar se tiče cene premoga, je znano, da je cena premoga v inozemstvu bistveno nižja kakor pred vojno, v Avstriji pa je za 40% dražja! Letos kupi železnica 326.000 ton domačega premoga in zanj plača 20 milijard več, nego bi se plačalo v inozemstvu. Železnici pa se očita, da za premog plačuje premalo!

To poročilo, ti računi so zelo zanimivi! Priča so nam, da se je v Avstriji slabo gospodarilo in da se moramo vse drugače poprijeti dela, ako naj država obstoji.

POLITIČNI PREGLED

Avstrija. Pretekli teden se je mudil na Dunaju češkoslovaški zunanji minister dr. Beneš. Celoten dunajski tisk ga je zelo simpatično pozdravil. Ker pa so nameravali sprejeti motiti nemški nacionalci, je policija zaprla dohod na kolodvor in dr. Beneša tudi do hotela spremljala. Obisk bi se imel izvesti že prej, pa so hakenkreuzlerji grozili, da mu bodo nekaj napravili. Sprejem je bil nad vse iskren, vsaj se je ravno dr. Beneš najbolj trudil, ko je bila Avstrija ob robu propada, da se je spravila zopet na noge. Ob tej priliki je odlikoval dr. Beneš našega zveznega kanclerja z insignijami velikega križa reda Belega leva, dr. Beneš pa je dobil avstrijsko odlikovanje. Ob tej priliki se je podpisala rabsodiščna pogodba, ki obstoji iz dveh delov. Posebej razpravlja pravna in politična vprašanja. Glede pravnih vprašanj se bo osnovala stalna komisija, ki bo obstojala iz zastopnikov obeh držav pod predsedstvom nepristranske tretje osebe, in sicer najbrže pod predsedstvom predsednika švicarskega zveznega sveta. Glavna razlika glede pravnih in političnih vprašanj obstoji v tem, da je priziv na haaško rabsodišče v političnih vprašanjih obvezen, ako se ne bi dosegel sporazum, pri pravnih vprašanjih pa je ta priziv na haaško rabsodišče točno določen. — Z Dunaja se je dr. Beneš odpeljal v Ženevo, kjer se je 8. t. m. pričelo izredno zasedanje Društva narodov. Tudi avstrijska delegacija je odpotovala. Dr. Ramek bo pozdravil po sprejetju Nemčijo in izrazil svoje veselje nad tem, da je postala Nemčija enakopravna članica drugih držav. — Na Dunaju se bo vršila razorožitvena predkonferenca, ki bi se imela vršiti prej v Švici. V Švico niso hoteli iti Rusi in se sedaj pričakuje, da Dunaj ne bodo odklonili.

Nov načrt za razdelitev Avstrije? Dunajski listi prinašajo kot senzacijsko govorico, ki jih

Ivan Reberčan, da sporočim vašemu očetu, da ga obišče s svojim sinom prihodnji teden in da naj bo Manica doma.“

Manico je to presunilo kakor nož, ker uganila je takoj, kaj to pomeni.

„Ali je res?“ praša Manica, kakor bi hotela sama sebe pomiriti.

„Da gotovo,“ odvrne Hanej, „nič dobrega ne obeta to. Mislim, gospodična, da se hoče mladi Ivan, ki je postal vitez, z vami poročiti, da bi dobil dosti denarja, kajti potrjuje se vest, da so vsi v stiskah.“

„Moj Bog, pomagaj mi,“ zdihuje Manica, „kaj naj počnem. Moj Manfred, bila bi zanj zgubljena.“

„Nikar ne obupajte,“ tolaži jo Hanej, „storil bom vse, da se iztrgate iz krempljev Reberčana. Jutri zjutraj grem v Podgrad in obvestim Manfreda o vseh peklenskih naklepih.“

„Hvala ti, dobra duša,“ šepče Manica in izgine po stopnicah, kajti ravno je prihajala po dvorišču Juta, očitno vsa razveseljena. Pa zakaj tudi ne, saj stric Nikolaj je bil Hanejvega poročila prav vesel in tako se je izdal, da pride v kratkem Ivan snubit Manico.

„Ha, ha,“ se je nasmejala sama sebi, nežna golobica pride v sokolovo gnezdo, Manfred pa naj gleda za njo; sedaj bo pa moj, toliko sem mu nastavljala zanj, a bil je slep, ker se je tako zatelebal v mojo sestrično. In veselo je poskočila po dvorišču in izgnila v kuhinjo.

Vitez Nikolaj pa je sedel v svoji sobi, dal si je prinesiti vrč najboljšega in užival rujno kapljico v dolgih požirkih.

„Dobro gre,“ modruje sam pri sebi, „Reberčan pride snubit, poleg dote dobi zalo nevesto, jaz pa imam zvestega, pogumnega zaveznika, skupno bomo delali plen in živeli kakor tički.“ Tlesknil je z rokami od veselja, zopet nagnil kupico in se zadovoljno zakrohotal.

„He, Manica, kje pa si.“ zakliče oče, „pridi sem k meni.“

Črez par trenutkov stopi Manica v sobo. Nič ni več tako vesela in iz obraza se ji bere otožnost.

„No, kaj pa se tako kislo držiš, kakor bi ti kura kruh pojedla,“ zasmeje se oče, „pa boš kmalu vesela.“

„Ne vem,“ kakšno veselje bi me še moglo čakati,“ odvrne Manica plašno.

„Ne čenčaj takih stvari, za mlade ljudi je čas veselja, posebno če se napoveduje čvrst in čil ženin.“

In oče pogleda Manico od strani ter potegne krepek požirek. Manici pa je, kakor bi jo pikal z ostrim nožem.

„No, glavo po koncu, pa ne drži se černo; prihodnji teden prideta stari vitez Reberčan in njegov sin Ivan, da ne prideta uživati samo mojih postrv in vina, je jasno. Tedaj, Ma-

nica, bodi pametna in pripravi se, da bo Reberčan vesel, tako je moja volja.“

Manica prebledi in sama ne ve, kako je prišla iz sobe.

Čudno dekle, govori Nikolaj sam pri sebi, namesto da bi se veselila, pa se čmeri. No, pa te muhe ji že preženem, moja želja se mora izpolniti, če ne z lepim pa z grdim.

Prihodnjega dne se napoti vitez Nikolaj rano v jutru na lov, kajti za prihodnji teden bo treba imeti kaj pri rokah. Šel je sam, ker tako je hodil najrajši in temu načinu je pripisati, da se je Hanej izmuznil neopažen iz grada.

Po strmi stezi je dospel kmalu v dolino, brzih korakov je šel mimo Galicije in dalje črez most in ob Dravi v Podgrad.

Vitez Manfred je prišel ravno iz grada gledat, kaj delajo delavci, ko stopi k njemu Hanej ves zasopljen.

„No, kaj pa je, Hanej,“ vpraša Manfred došleca, katerega je dobro poznal.

„Nevarnost preti, gospod, odločitev mora pasti takoj, drugače je prepozno,“ pravi Hanej ves razburjen.

Manfred ga začudeno gleda.

„Povej vsaj, kaj se je zgodilo.“

In Hanej je razložil vse, kaj namerava storiti Reberčan in da Maničin oče njegov sklep odločno podpira.

(Dalje sledi.)

beležijo praški „Národní Listy“ o nameravani razdelitvi Avstrije, o kateri da se v krogih Društva narodov resno razpravlja. Razdelitev naj bi se vršila tako, da bi Nemčija dobila Vorarlberg, del Tirolske do Brennerja, Salzburg do Nizkih Tur, Zgornjo Avstrijo in dolino Enns, Italija vzhodno Tirolsko in zapadno Koroško, Jugoslavija ostali del Koroške in Štajersko, Češkoslovaška pa Nižje Avstrijsko. Francija se temu načrtu baje odločno upira. V avstrijskih političnih krogih se te govornice označujejo kot povsem neosnovane.

Bojkot Italiji. Propaganda za bojkot je zelo močna v Nemčiji in tudi v Avstriji. Na ta način se hoče Italijo prisiliti, da dá nemški manjšini na Tirolskem več pravic. Bojkot je prešel menda tudi na nemški in francoski del Švice. Uspeh najbrž ne bo zadovoljil. V Inostu je posebna kontrola, ki promet nadzoruje, in ta objavlja, da so osebni vlaki od tega časa slabo zasedeni in hoteli prazni. V decembru l. 1924. je prišlo preko Brennerja 1900 vagonov blaga, l. 1925. v decembru le 600, tedaj 1300 manj. Za Avstrijo je bojkotno gibanje vendar z gospodarskega stališča opasno, ker Avstrija v Italijo več izvažata kot iz Italije uvažata: v prvi polovici 1925. je izvozila Avstrija v Italijo za 99 milijonov in uvozila le za 18 milijonov. Slišati je tudi veliko treznih glasov, ki svarijo. Celo celovški trgovci tožijo, da že občutijo bojkotno gibanje. — Z dr. Ramkovim govorom se Tirolci niso zadovoljili. Sklicali so veliko protestnih zborovanj ter protestirali in zahtevali odstop vlade. Končno so se le nekoliko pomirili in opustili ostrejšje mere. Sledil je Dunaj s protestnimi zborovanji. „Videňský Deník“ dobro pripominja: Proglasili smo že večkrat, da ne soglašamo s fašistovskimi nasilji. Ali demonstrirati samo zato, ker se stopi komu na kurje oko in vse drugo nasilje prezirati, je krivično. Da se nemški manjšini v Italiji slabo godi, je znana stvar. Pa tudi slovanski manjšini se ne godi dobro. Ali se je spomnil kdo na zatiranje Slovencev, ki v taki množini žive na italijanski zemlji? Kdor zahteva svobodo zase, jo mora priznati tudi drugim. Kako bi stala Avstrija pred Društvom narodov, če bi prišli tja zatirani koroški Slovenci in tam povedali strašne zločine, ki se nad njimi dogajajo. Mislimo, da bi se Mussolini mogel še marsikaj naučiti od Avstrije o vprašanju zatiranja manjšin. Danes vas bole rane, ko jih dobivajo vaši sonarodnjaki. Tudi nas bole, ker naš boli vsako nasilje. In če vas bole rane in če greste protestirati proti narodni nestrpnosti, kako tedaj morete trpeti zatiranje slovanskih manjšin v Avstriji?

Mussolini se baha. O tirolskem vprašanju je izjavil Mussolini: Pred kratkim sem potoval po Gornjem Adižju. Tu je vse nemško. Uradniki, učitelji, duhovniki, železnica in pošta. Govorilo se je samo nemško in pelo pesmi, zaradi katerih bi v Rimu takoj sledila aretacija. Za 250.000 prebivalcev, v številu italijansko, je bilo 24.000 gasilcev, ki so bili dejansko vsi oboroženi. Razpustil sem vsa ta gasilska društva in zaplenil puške. Danes so nadomeščeni s civilisti, 4 do 5 mož za vsako vas in nič več požarov ni ko prej. Izdal sem zakon, da se v pasu 30 km ob meji ne sme nihče naseliti brez vladnega dovoljenja. Povsodi je sedaj italijanski pouk obvezen in danes temeljito delujemo za poitalijančenjem Gornjega Adižja. Na tisoče rodbin bomo tu naselili, mi bomo deželo poitalijančili. Obstoje grožnje, proti katerim se je treba varovati. Pangermanska je taka grožnja. — Kakšen človek mora biti Mussolini, ki se baha, ako napravi kaj slabega in v škodo drugemu narodu.

DOMAČE NOVICE

Z dežele. Zima, akoravno dolga in huda, je vendar naglo minula. Les je vozilo vse, kar je le kdo imel čas in konje na razpolago. Na kolodvorske postaje se je spravilo ogromno lesa in še ga dosti, da ne vemo, se bo li ves zvozil do tega časa, ko se začne delo na polju. Glede merjenja lesa bi kmetom priporočali, da sami merijo les ali naj dobijo za to enega zanesljivega človeka. Kmeta res vse postavlja zad. Če kmet v trgovini kaj kupuje, tedaj mu

bo trgovec sam nameril ali navajal kar želi imeti, a če kmet prodaja les, tedaj ne sme meriti sam, temveč izmeri in izračuna mu lesni trgovec sam. In kolikokrat se sliši, da se je manj namerilo, kot da je kmet sam izračunal. Lesni trgovci imajo kot zastopnike in nakupovalce ljudi, ki ne delajo v škodo trgovcev, od katerega so plačani. Če meri les, tedaj postavi klešče navidezno na sredo štoka, vendar kdor natančno opazuje, bo videl, da jih nastavi vedno na tanjšo stran debla. Če merijo les, tedaj hitijo od debla do debla in eden piše. In kako lahko se zgodi, da pove pri deblu premer za par centimetrov manj kot je v resnici. Vse se vrši s silno naglico, da tak, ki ni vajen, ne more slediti in opeharjen je kmet. — Velikovec je menda postal ob sredah zbirališče žepnih tatov. Parkrat smo že brali o raznih goljufijah mladih delamrznih ljudi, a zadnje sredo so se zgodile kar tri žepne tatvine. Neki ženski je bilo ukradenih 600 šilingov, kar je izkúpila za kravo, neki drugi 120 šilingov in tretji manjši znesek. Ljudje, ki imajo izurjenost v žepnih tatvinah, se drenjajo tam, kjer je največja gnječa in posebno lahko ženskam, ki nimajo tako skritih žepov kot možki, izmaknejo denarnice, ne da bi vedele kdaj. Priporočamo ljudem pazljivost in posebno ženskam, naj držijo vedno roko v žepu, kjer imajo denar. Istotako naj bi varnostni organi posvečali pozornost sumljivim ljudem. — Kmet je splošno z zadovoljstvom vzel na znanje, da so prišli plačilni nalogi za davke iz Celovca, od deželne blagajne. Sedaj vsaj ve, koliko ima plačati davkov za celo leto in posebno, da po tabeli more sam izračunati, koliko ima plačati, dočim je bil prejšnja leta odvisen od samovoljnosti davčnih uradnikov in ni nikdar vedel, je li za leto že plačal vse davke ali ne. Enako naj bi tudi prišlo, koliko ima za plačati prometnega davka in osebne dohodnine, da bi bil tudi tukaj zraven pouk, da bo kmet popolnoma na jasnem, koliko ima na leto plačati državi.

Suha. Mnogo posestnikov je že imel naš grad, a sedanji mu je podrezal korenine njegove lepote. Prodal je ves gozd, ki ga bo do 30.000 m³. Vse to nas nič ne briga, akoravno se nam škoda zdi. A nekaj nas briga in sicer to, da domačini sedaj po zimi ne dobijo dela, ampak le tujci, večinoma Nemci, in ti se tako surovo obnašajo, kakor mi nismo vajeni. Pravijo, da domačini ne znajo lesa sekati; kajne, poleti so ga pa znali, samo po zimi ne! No, drevo posekati in olupiti zna vsak, tudi tak, ki ni študiral za holcarja. — Po naših grabnih biva mnogo ubogih ljudi, ki bi radi delali, da bi sebe in svoje preživili, a ne dobijo dela, ker ga jim odzamejo tujci; pomagati si pa ne znajo. Pa samo pri nas je tako, kje drugod bi se kaj takega ne smelo in ne moglo zgoditi. Žal moramo priznati, da nekateri domači mladi fantje tembolj pijančujejo in razgrajajo, čimveč zaslužijo. Ti naj se od dela izločijo, a vsi drugi so marljivi, ki znajo težko zasluženi denar dobro porabiti. Tem naj se da delo. Hvale vredno je, da se je občina za nje potegnila; naj zopet podrega tudi pri podjetnikih in naj ne neha popred, dokler ne priskrbi v svoji občini svojim ljudem dela!

Svetna vas. Ko sem zvedel, da bo 28. februarja v Št. Janžu dopoldne shod izobrazovalnega društva in popoldne politični shod g. Poljanca, sem tudi jaz sklenil, da se ga udeležim. In ni mi bilo žal. Iz govora g. Poljanca dopoldne sem šele zvedel, kako velikanske zasluge za Slovence sploh in za naše koroške Slovence posebej imata zraven našega Rožana Einspielerja škof Slomšek in dr. Krek. Mislil sem si, ali pač pridejo letos tudi naš shod motit heimatšulerji iz Borovelj in okolice. In res, predno se je začel dopoldan sestanek, so že prišli. Tokrat jih je vodil najemnik Rosentalerhova, Švarc. Kapeljski nadučitelj Mak ni imel časa. On stari mož bi se naj oženil v pustu z mlado nevesto; premislil si je in odložil svoj namen na ugodnejši čas. Iz hudomušnosti in nagajivosti so mu kapeljski fantje zanesli na vrh visoke šolske strehe „babo“, okrašeno s slovenskimi barvami. Pritožil se je na višje oblasti in zahteval, da naj žendarmerija babo odstrani in jo aretirajo. 50 in celo 60 šilingov je obljubil tistemu, ki bi mu

odstranil nevesto, o kateri pravi, da ni zanj. Toraj g. Mak ni primarširal v Št. Janž, prišli so drugi, a tudi ne več tako predrzno in samozvestno kakor lansko leto v Št. Janž in na Kanonhof. — Popoldne so seveda tudi prišli in g. poslanec jim je odkazal prostor na odru. Zahvalijo se naj heimatšulerji našim mirnim slovenskim Rožanom in g. poslancu, da se jim ni ničesar pripetilo. Prav dobro jim je povedal, ko so ga popoldne hoteli motiti in delati med govorom medklice, rekoč: Gospodje, ako bi Vi na tako mnogoštevilnem socijalističnem shodu — bilo je čez 250 ljudi — se tako predrzno obnašali, vas sociji zmečejo ven ne samo pri durih in oknih, celo pri dimniku doli bi sfrčale vaše pregrešne nemškutarske kosti. Naši ljudje se zanje niso zmenili in s tem pokazali, koliko višja je kultura zavednih Slovencev, kakor omika koroške nemškutarije. Po shodu so v drugi gostilni premišljali heimatšulerji svojo neumnost, pri tem se pa obnašali tako grdo in neollikano, da se je neki celovški gospod, Nemeč po rodu, zgražal in se hudoval, češ, glede omike in poštenosti so pač koroški Slovenci popolnoma drugačni ljudje kot nemškutarji. Vsi naši, ki so se udeležili shoda v Št. Janžu pri Tišlarju, so se iz govora g. poslanca mnogo naučili in si bodo ta dan ohranili v najboljšem spominu. Rožan.

Celovec. Z deželnega dvorca je sneta zastava, znak, da je seja deželnega zbora končana. Trajalo je letos precej dolgo, predno so spravili proračun pod streho, in to je najbrže tudi dalo povod poslancu Feinigu, da je prišel ob pozni uri k Schibertu v prav natrkanem stanju in se tam res na neokusen način delal važnega s svojo koroško politiko. — Kakor doznavamo, gre pod vodstvom Feiniga, Gilantschnigga in inž. Mayerhoferja večja deputacija Korošcev iz mešanega ozemlja na Dunaj, kjer sporočijo svoje želje zveznemu predsedniku in kanclerju. Po „Kärntner Tagblattu“ so želje gospodarskega, a ne političnega značaja. Mi smo pa le radovedni, ako nam že ne prinesejo avtonomijo. — Zvezna šola za gradnjo mašin in elektrotehniko rabi dva učitelja iz te stroke s končano tehnično visoko šolo. — Agitira se po mestu za nov način varčevanja potom zavarovanja ter se vrši v to svrhu več predavanj. — Vrt deželnega muzeja je dobil ponočne obiskovalce, ki so predstavili stari kanon in poškodovali nekaj starinskih predmetov.

Vogrče. (Obnovitev misijona.) Pustni tedni smo obhajali tukaj obnovitev sv. misijona. Akoravno je bil čas radi pustnih dni neugoden, je bila vendar udeležba izredno dobra, pridige od prve do zadnje izborna obiskane. Spovedancev je bilo 338, obhajancev pa 912, kar pomeni za našo majhno faro veliko število. Misijona se je udeleževala marljivo tudi bližnja okolica. Veličastna je bila evharistična procesija na pustni torek zvečer z lučicami in svetilkami različnih barv, čarobno razsvetljena z umetnim ognjem in švigajočimi raketami. Udeležba je bila posebno od strani moških ogromna. Bil je zares pust, ki je bil Bogu prijeten in ljudem poln resničnega, duhovnega veselja. Ples smo prav lahko pogrešali. Da se je misijon tako dobro obnesel, se imamo gotovo zahvaliti priprošnji sv. Male Terezije, koje podoča je bila ves čas med misijonom izpostavljena na Marijinem oltariju med dvema gorečima svečama. Neumornemu o. misijonarju p. Lečniku, pa bodi Vsemogočni obilen plačnik za njihov trud in prelepe nauke, ki so jih nam dajali! Dal Bog, da bi tudi obrodili trajen sad!

Galicija. (Poroka.) Čeravno smo se zafurali že globoko v postni čas, bi vendar ne bilo prav, da bi ne zabeležili poroke, ki se je vršila dne 8. II. prošlega meseca pri nas. Simon Pegrin, pd. Narad v Obrijah in Poglova Pepca v Galiciji sta pritrčila s svojim trikratnim „ja“ pred oltarjem, da nju nobena stvar več na svetu ne razžene narazen, edino le smrt. Ženin je naša trdna korenina, kar je bil že njegov rajni oče. Pač prav tako, da se posnema naš lepi jezik od roda do roda. Drugih jezikov naj pa kdo zna kolikor hoče, to dela le njemu čast. Novoporočencema kličemo na mnogo let. No, da se je jedlo in pilo na vse moči, je umevno. Prav lepo je prednašal slovenske pesmi pevski

zbor, baje iz Klanča. Ta presneti Kavh je pa vlačil neki rešpetlin med svati okoli, kdor je večkrat pogledal skozi njega, je sčasoma videl čudne figure pred seboj.

Vinarje—Strmec. (Florijan Dragašnik †.) Dne 27. februarja je mirno v Gospodu zaspal 71 let stari Florijan Dragašnik. Z njim smo izgubili spet enega značajnih in vernih rodoljubov. Bil je oče že rajnega duhovnika Janeza Dragašnika, ki je leta 1911 na Gozdanjah umrl. Kaj truda je stalo rajnega, da je s svojim zaslužkom mogel izštudirati svojega sina. Rajni je bil zelo priljubljen kot strokovnjak v izdelovanju mlinov, dober stavbeni risar in zemljemerec, da ga bo okolica zelo težko pogrešala, ker je bil v svoji skromnosti zadovoljen z malim plačilom. Mnogoštevilni pogrebci so spremljali rajnega na zadnji poti. Bila mu slovenska zemlja, ki jo je tako ljubil, lahka.

DRUŠTVENI VESTNIK

Šmihel nad Pliberkom. V nedeljo dne 14. t. m. se vrši takoj po prvi božji službi v društvenih prostorih reden mesečni društven sestanek. Vabljeni so vsi člani in prijatelji izobraževalnega društva.

Zahomec. (Izobraževalni tečaj.) Tudi nas Zilanov se je enkrat spomnila „Slov. kršč. socialna zveza“ in nam priredila, kakor že prej drugod, na svečnico izobraževalni tečaj. Dopoldan je bil posvečen mladini. V farni cerkvi so g. poslanec Poljanec dajali staršem lepe in velevažne nauke o dobri krščanski vzgoji otrok, popoldne pa so nas vneli k češčenju presv. R. Telesa in sicer ne brez uspeha. Obhajilna miza se je napolnila tako na svečnico kakor še prihodnji dan, ogromnega števila obhajancev. S cerkveno pobožnostjo je bil združen podučeni tečaj v gostilni pri Šnablju, katerega so vodili g. Poljanec. Govorili so nam o veliki važnosti in potrebi prave izobrazbe, kulturnega in gospodarskega napredka. Radi pogreba bivšega deželnega poslanca Mihorja, katerega se je prebivalstvo udeležilo v velikem številu, se je mogel tečaj nadaljevati še le ob 1/2 8. uri zvečer. Zopet so povzeli besedo neutrudljivi g. poslanec in narisali zbranim poslušalcem — bila jih je dvorana polna, kakih 150 po številu — našega škofa Šlomška kot vzor pravega krščanskega rodoljuba, ki nam je posebno s svojim delovanjem na šolskem polju pokazal, kakšna bodi šola, da bo res zagotovila svoji nalogi, g. msgr. Pogorc pa so nato iz bogate zakladnice svojega gospodarskega znanja prinašali bridke resnice o našem brezupnem gospodarskem položaju in na podlagi razprav dež. kulturnega sveta kazali pot iz te splošne zmede in zagate. Kaj lepo je bil gledati te krepke Zilane in brhke Zilanke, kako so pozorno sledili vsem izvajanjem govornikov in vztrajali do pozne noči. Gotovo ne bo nobenemu žal zato! Zadovoljni smo se razšli le z eno željo v srcu, da bi še večkrat slišali takega koristnega in potrebnega poduka. Gg. govornikoma pa prisrčna hvala za njihov trud in njihovo požrtvovalnost!

Kotmara vas. Izobraževalno društvo „Gorjanci“ ima na praznik sv. Jožefa dne 19. t. m. popoldne po blagoslovu v župnišču svoj redni letni občni zbor. Vsi udje in prijatelji društva prisrčno vabljeni. Odbor.

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 22. januarja 1926.

(Nadaljevanje.)

Pesa.

Pridelovanje pese se mora pospeševati. Pesa je tista krma, ki v jeseni zabrani, da količina mleka takoj ne pade preveč, ko se preide na suho krmo. Preveč je krajev, kjer se s sajenjem pese še niso sprijaznili. Pesa potrebujemo, če hočemo pridelati več mleka.

Inž. Frank: Poskušali smo razne vrste pese, nekaj danska vrsta se je najbolj obnesla.

Nagrade za pridelovanje travnih semen.

Prve nagrade po 60 Š se priznale Verklju v Slov. Šmihelu, Jelenu v Trušnjah, Moserju v Tschierwegu, Reinerju v Goselinjah. Druge vrste nagrade so dobili: Zinze na Bregu, Železnik, Kumer v Replah in Arnejc na Ledincih, zadnji za svoj zlati oves! Mogoče bi se dala slabo rodovitna Rožna dolina vporabiti prav posebej za pridelovanje tega dragega semena.

Trpežni krompir.

Striessnig opozarja na trpežni krompir „plavi orjak“ — „Blaue Riesen“. Trg je bil l. 1924 prizadet hudo od toče, po kateri se je v kratkem posušil ves krompir, četudi je bil zel še zelen. Ko se je ogledovalo, je komisija mislila, da bo še kaj pridelka. Plavi orjak pa toče skoraj ni nič čutil, njegov zel je nižji in trši kakor zel drugega krompirja. Koroška veliko trpi po toči in prav bi bilo, če bi gospodarji sadili precej te vrste, že iz tega razloga, ker je toča ne ubije. Vrhutega je ta vrsta tudi sicer zelo rodovitna.

Umetni travnik.

Da se umetni travnik pravilno napravi, je treba več semen, detelje, deteljice, raznih trav, ki neenako zorijo, tako da jih en gospodar ne more vseh sam pridelavati. Kdor seje samo eno vrsto, ima redko travo, travnik v pritličju ni obraščen. Zato je treba pridelavati samo eno vrsto, katera se potem vpošlje v Celovec in od tu dobi pravilno sestavljeno zmes.

Okopavanje žita.

Od Kitajcev smo se učili, da daje žito, ki se seje po vrsti in okopava, več zrnja kakor drugo. To obdelovanje se priporoča za izkušnjo. Zglasilo se je 11 posestev, le štiri so vposlali porabna poročila. Okopavalo se je dvakrat. Najboljše se obnese okopavanje pri zimski pšenici, pri ovsu manj, ječmenu in rži pa le škoduje. Razdeli se tri nagrade po 50 Š: eno dobi Pichler v Goričji vasi (Hörzendorf), drugo oskrbnništvo v Humberku, tretjo šola pri Hoprijanu.

(Se nadaljuje.)

Presajanje starejšega sadnega drevja.

Mnogokrat nastane potreba, da moramo starejše drevo presaditi, kar se pa izplača le tedaj, če je to res zlahkne vrste. Seveda moramo pri tem postopati previdno, da se drevo na novem prostoru res prime. Najprej mora biti luknja za korenine precej velika, da z lahkoto spravimo korenine vanjo. Najboljše je pustiti okoli korenin nekaj zemlje, da se ne potržejo drobne koreninice, ki srkajo hrano iz zemlje. Glavne korenine moramo skrajšati in njim primerno tudi veje drevesa; kajti če to opustimo, bi ostale korenine ne bile v stanu dovažati dovolj hrane in vode vejevju, vsled česar bi se drevo posušilo. Korenine, ki segajo v globino, se najbolj skrajšajo, dočim one, ki rastejo na stran, pustimo daljše, da dobi drevo trdnejšo podlago in več hrane iz okoliške zemlje. Na gnoj oziroma mešanec ne smemo pri tem pozabiti, da dobi drevo takoj zadostne hrane. Taka stara drevesa presajamo najrajše jeseni ali zgodaj spomladi.

Izdelovanje salam. Vzemi 7 kg govejega mesa brez masti in kož ter prav toliko mesa od svinjskega stegna; dodaj 4 kg sveže slanin. Vse zreži na drobn, deni v skledo, potresi na to potrebno količino soli, prav malo solitra in nekaj stolčnega popra. Polij to s kakšnim litrom belega vina, dobro pomešaj in čez noč pusti v soli. Potem zreži dobro osnažena najširša volovska čreva na prilično dolge kose, zveži jih na enem koncu z vrvico, natlači vanje mesa ter jih prebodi sem ter tja z iglo, da more zrak ven. Kadar položiš klobaso na desko, jo povaljaj z roko, da spraviš več noter in da je čvrstejša. Ko je črevo polno, ga zaveži še na drugem koncu in naredi zanko, da klobaso lahko obesiš. Kadi potem salame kake dva dni, a ne v prevročem dimu. Obesi jih potem v zračni kraj; tu jih en teden vsak drugi dan z gorečo brinjevo vejico pokadi. Ko so trde in dobro suhe, stlači česna s soljo, primešaj laškega olja ter jih s tem dobro podrgni, povaljaj v ajdovi moki, pa obesi v zračno shrambo. Zelo težke ovij z vrvico.

Celovski mesečni sejem. Prigon zadovoljiv, kupcev dosti, cene primerne. Prignanih je bilo: konjev 64 po 350—1200 Š komad, klavni konji 20—40 g kg, 23 volov po 1,10—1,30, 46 plemenskih krav po 1,20—1,45, klobasarice 0,70—0,90, 27 telic po 1,10—1,30, 214 svinj po 2,20—2,90 Š kilogram. Jajca 14 g, sirovo maslo 4,80—6 Š, krompir 15 g do 1,20 Š, sadje 1 do 1,20 Š, kislo zelje 40—50 g kilogram.

Borza. Dunaj, dne 9. marca 1925. Dolar 7,81; nemška marka 1,68; ital. lira 0,284; dinar 0,124; češka krona 0,209; poljski zlati 0,91 avstr. šilingov.

GOSTILNA

z nekoliko zemljišča, eno uro hoda od Celovca, krasna lega, se **takoj proda.**

Vprašati je v upravnistvu našega lista.

Hiša na prodaj!

Obsega 9 oralov polja, 7 oralov travnikov, 16 oralov gozda, 4 orale loga, velik sadni vrt — dá na leto 4 do 5000 litrov mošta — voda na dvorišču, v kuhinji in hlevu in na lepem kraju v Goričah, občina Medgorje, pošta Grafenstein, za

165 milijonov.

Več pove Josip Rascher, p. d. Tonč v Goričah.

Vabilo

k igri

Osem blagrov

in

Lakota v črni deželi

katere prirede otroci „SIROTIŠNICE“

dne 19. in 21. marca ob 3. uri popoldne v Narodni šoli v Št. Jakobu v Rožu.

Čisti dobiček je namenjen afriškim misijonom.

K obilni udeležbi vabi

Vodstvo „Sirotišnice“.

Društvo „Zvezda“ v Hodišah

priredi veliko igro

Kristusovo trpljenje

po lepem besedilu, kakor se rabi v Oberammergau, v Šmiklavžu pri Hodišah v dneh 21. marca, 28. marca in 5. aprila.

Če je 21. marca slabo vreme, se igra 25. marca, 28. marca in 5. aprila. — Če je tudi 28. marca slabo vreme pa se igra še 11. aprila. — Ob slabem vremenu se ne igra.

Igra se začne vsakokrat ob pol dveh popoldne.

Vstopnina S 1.50, za šolarje S 1.—.

Brez spremstva šolarji nimajo dostopa.

Na veliko udeležbo vabi

ODBOR.